

om, korte omkring og solgte Kød af selvdøde Dyr. Det er der nu ved Loven om selvdøde Dyr sat en Pind for, noget saadant kan ikke mere finde Sted. Men derfor kan der udmærket godt finde dette Sted, at der i Kommuner, hvor ingen Kødkontrol findes, fra Slagtervogne forhandles Kød, som i Virkeligheden ikke fuldt ud er egnet til Menneskeføde.

Jeg tror, man maa sige, at vi herhjemme nu er naaet saa vidt i Oplysning, at man nu godt kan kræve, at der skal være Kødkontrol i samtlige Kommuner. Men af hvilken Art denne Kontrol skal være, og i hvilken Form den skal gennemføres, maa man jo nærmere overveje, og jeg vil meget henstille, at man overvejer det paa det Grundlag, jeg før nævnte, at det, som det i Virkeligheden kommer an paa, kun er dette, at Stedet, hvor Slagtningen foregaar, er under tilbørlig Kontrol. Og en saadan Kontrol maa kunne tilvejebringes uden nævneværdig Udgift for Kommunerne og for de Landmænd, som skal afhænde deres Kreaturer. Vi maa naa til en saadan Ordning, at en Krop Kød, som er erklæret for at være første Klasses, kan blive forhandlet hele Landet over. Saa er man inde i den rigtige Retning, nemlig den, hvor der kommer Konkurrence i Tingene, og hvor man virkelig har Garanti for, at det første Klasses Kød kommer Forbrugerne i Hænde til den billigst mulige Pris. Jo snævrere Rammer man drager gennem hele Kødkontrollen, jo snævrere Omraader man sætter for de forskellige Kategorier af Kontrol, desto dyrere vil Kødet blive for Forbrugerne, og vi behøver ikke ved Lov at gennemføre en Fordyrelse af Kødet, det kan saamænd blive dyrt nok i Forvejen. Derfor synes jeg, vore Bestræbelser skulde gaa ud paa at skabe en betryggende Ordning, der giver Adgang til, at virkelig første Klasses Kød frit forhandles her i Landet, derigennem tilvejebringer vi den tilbørlige Konkurrence og skaffer Forbrugerne saa billigt godt Kød som muligt.

Jeg vil dernæst gerne ganske kort omtale § 9. Der foreslaar Ministeren, at en Kommune i sin Sundhedsvedtægt kan bestemme, at al Torvehandel med Kød, Slagteaffald, Fars, Pølser og andre tilberedte Kødvarer kan forbydes. Jeg tror, at den højtærede Minister har været lidt langt ude ved Affattelsen af denne Paragraf. Det er jo uden al Tvivl, at det allerede før i Tiden har ligget i enhver Kommunes Haand gennem sin Sundhedsvedtægt at faa Torvehandel med Kød forbudt, men i den Affattelse, den højtærede Minister her foreslaar,

forekommer der mig at ligge et Forsøg paa at retlede Kommunerne. Ministeren er her inde paa noget af det samme, som det ærede Medlem Hr. Hedelund bebrejdede ham: at han gerne vil give Kommunerne Selvstyre, men alligevel ikke kan dy sig for at retlede dem paa en saadan Maade, at han griber ind i deres Selvstyre. Og nu kan det maaske nok være rigtigt, at man har haft nogen Mistanke om, at der paa disse offentlige Torve, hvor Kødet har været udbudt i overordentlig store Mængder — man har jo paa et saadant Torv set baade 30 og 40 Slagterboder, hvor Kødet er blevet udbudt i meget store Mængder —, undertiden er blevet udbudt Kød, Slagteaffald, Fars og Pølser af mindre god Beskaffenhed, end man i al Almindelighed ønsker Befolkningen skal komme i Besiddelse af. Men naar man faar indført den tilbørlige Kontrol, baade med Slagtningen og med disse Varers Fremstilling, vil det sikkert være ganske urimeligt at lægge sig hindrende i Vejen for, at denne Torvehandel ogsaa fremtidig kan foregaa; thi det er jo uden al Tvivl, at Husmødrene der vil kunne erhverve sig den samme udmærkede Vare til en noget billigere Penge, et Lejlighedskøb, som man ikke bør forhindre Husmødrene i at foretage.

Dernæst vil jeg gerne rette nogle faa Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Simonsen, der talte paa Socialdemokratiets Vegne. Jeg vil først sige til det ærede Medlem, at han maa meget undskylde, at vi er her igen. Jeg kan huske, at det ærede Medlem i 1920 udtalte sin Forbavselse over, at man overlod Ordførerskabet i en Sag som denne til en saa obskur Person som en Agrar, han mente, at det rettelig hørte hjemme andre Steder. Nu er det ved Tidernes Ugunst gaaet saadan, at Partiet Venstres Ordfører ikke er blevet en Agrar, men jeg antager, at det er af Hensyn til, at Venstres tidligere Ordfører desværre er syg. Men nu ser vi, at det radikale Parti igen har fremturet i sin Galskab og sat en Agrar til Ordfører i denne Sag. Det ærede Medlem maa altsaa undskylde, vi er her igen, og vi søger efter fattig Ævne at sætte os ind i det foreliggende Lovforslag og optage de gode Lærdomme, som det ærede Medlem jo gerne vil docere for os. Vi søger ogsaa efter Ævne at skille, om jeg saa maa sige, Klinten fra Hveden, og det kan jo ikke nægtes, at det ærede Medlem paa dette Omraade er, som man siger i daglig Tale, bidt af en gal Hund. Det er ikke saa underligt, for den Stilling, han indtager som Formand for det offentlige Slagtehus i Aarhus, har sikkert bevir-